

aastaga meie aastasadakonna viimist kümnendonda. Kõik mis oma aja ära on elanud, wananeb lõduneb, laguneb koost, langeb hauda ja asemele astub uus. Kõik mis looduses olemas, mis aja sees sünnib, on muutlik, on ajalik, on kadum; igawene on üksnes Jumal ja „tema heidus on igawesest igaweste nende peal, kes teda lartwad, ja tema õigus jääb laste lastele uuele, kes tema seadust peawad ja kes mõilewad tema käskmistele peale, et nad nende järele teewad.“ (T. I. 103, 17. 18).

Sest saadik, kui wägewa **Wene** kaitse tiib maid warjab, on meie kodumaal kallis rahwõli walitsemas. Selle pika aja sees on siin maal endise aja siseseadlused mitmes tülis ja mitmetpidi wananenud ja ibaldamad uuendamist, ja meie sõrge riigivalitsus on juba mõnest aastast saadik hakanud tarwilist uuendust nimelt koolide ja kohtude asjus toime saatma. Nõwembri kuul 1889 lõpetati Liwi-, Gesti- ja Kuuramaal endised kohtud oma kirikuse mitmekesidusega ja seati nende asemele uued kohtud, nagu neid kõrgestõnnis keiser Aleksander II. juba 25 aastat tagasi mujal kõigil Wenemaal sisse seadnud.

Aastal 1889 lõpetas siit maa kõige wanem saksa keelne päewaleht „*Rigaische Zeitung*“ oma iga ja ilumist — ja tõusis Riitawis elule uus weneseelne leht „*Прибалтийскій край*“ ja Tallinnas algas teine weneseelne leht „*Ревельскій городской листокъ*“ aastal 1890 ilumuma.

Riia-Pihkwa raudtee, mille üks haru Tartusse käib, sai walmis a. 1889.

Selsamal aastal algas elule „*Liivimaa arstide selts*“ ja peab iga aasta ühe koosoleku.

Kõikiselt suitus surma süle Kaganis 4. Mail 1890 meie Dr. Mihkel Beske. Rahu tema põrmule!

Sügisil 1889 ja talwel käis haruldane üleüldine haigus — influenza — meie maalt ja üleüldse terwest **Europast** läbi ja wiis mõndagi inimese waraselt hauda.

Kewade 1890 pani kuuluse wärsi Bismarck kui **Saksa** riigikantsler oma ameti maha.

Brasilia keisririik Lõuna-Amerikas on priiriigiks ümber muudetud.

Inglisriigi walitsus on Helgolandi saare wähetamise teel ühe osa Afrikamaa eest Saksariigile jätanud.

Praegu, Jaani-päewa ajal 1890, kuulusse **Hispanias** ja **Italias** hirmus kolera tõbi lahti olema peasnud.

J. W. Jannsen †.

„Ondjad on rahundudjad, sest neid piab Jumala lapsiks hüütama.“ See pühakirja sõna oli temal kirstutirjaks, kui teda juulilun algusel hauda tanti. — Uharatas meereb ruttu edasi; ega noorpõlm teda wist palju enam ei tunnudki, sest et ta kõigekõrgema määrast mõõda juba aastat kümme enne surmatundi oma tööriistad läest pidi maha panema. Aga meil wanematel inimestel ei olnud meie armas „postipapa“ küll kellelgi tundmata, meie tundime teda juba noorest põlwest — lugeme suure himuga tema „*Sõnumetoojaid*“, tundime ja tarwitame tema „*Sioni laulusannelt*“, ootame iga nädal tema „*Perno Postimeest*“ ja hiljem tema „*Gesti Postimeest*“, kus „*see tuba, magus jutt*“ alati lõbus ja lene lugeda oli. Wõi kes ei mäleta seda, kuidas aastal 1869 Gesti priiuse 50. aastane juubelipidu ülikunniste „esimeses armastuses“ ära peeti, kus Jannsen pidu hing ja põhjendaja oli. Ühel aastal Gesti priiusega (1819) on J. W. Jannsen sündinud. Kümme aastat hiljem, 1879, peeti Jannseni jubatusel teine üleüldine laulupidu. Wõi kellel on see teadmata, et Jannsen „*Wanemuine*“ seltsil on põhjendanud. See kõige esimene Gesti selts pühitses nüüd oma 26. aastast mälestuspäewa, kuid sellorttal ei olnud seltsil alustaja ning esimene president Jannsen mitte enam elawate hulgas.

Kirjutusfulg ja talitulepp olivad tema tööriistad, misga tema oma rahwa seas äratawat ja elustawat mõju waimuharidusele ja laulu- ja mängukooside idanemisele on sünnitanud — küll enam kui teegi teine. Tema jutud ja kirjad ei jää unustusse; praegu on nad Laakmanni trükitojast uuesti ilumumas ja rahwa seka minemas.